

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 30/2023
26.01.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца NEMESIS ДОО Београд, чији је пуномоћник Лана Николић, адвокат у ..., против туженог ADDIKO BANK АД Београд, чији је пуномоћник Војин Јовановић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 60.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 1Пж 11175/21 од 28.09.2022. године, у седници већа одржаној дана 26.01.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 1Пж 11175/21 од 28.09.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 1Пж 11175/21 од 28.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 5П 5805/21 од 11.10.2021. године, која је исправљена решењем 5П 5805/21 од 26.10.2021. године, у ставу првом изреке, утврђено је да је ништава одредба члана 7. став 1. Уговора о кредиту број ...-.../... од 03.03.2014. године, који је закључен између тужиоца и туженог. У ставу другом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 60.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 10.03.2014. године до исплате. У ставу трећем изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 40.500,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда 1Пж 11175/21 од 28.09.2022. године, одбијена је као неоснована жалба туженог, па је потврђена пресуда Привредног суда у Београду 5П 5805/21 од 11.10.2021. године, која је исправљена решењем 5П 5805/21 од 26.10.2021. године.

Против другостепене пресуде тужени изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије туженог, изјављене на основу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови које банка обрачунава приликом одобравања кредита, могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч и морају бити исказани кроз ефективну каматну стопу. У ситуацији у којој нема доказа да је тужени поступио на описани начин и да је тужиоцу као кориснику кредита доставио понуду са прописаном садржином, која претходи закључењу уговора, то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. Ревидент не указује на другачију судску праксу у вези разлога за ништавост одредаба уговора о кредиту, нити у вези досуђивања законских затезних камата на износ који је обавезан да врати тужиоцу као последицу ништавости уговорне одредбе. Погрешна примена материјалног права на коју ревидент указује, није основ за изузетну дозвољеност ревизије. Такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 08.06.2021. године ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа. Вредност предмета спора у конкретном случају износи 60.000,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. и 3. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност

од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, као и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Зато изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог Закона није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић